

Kultur / **Bøger**

Spidende sexet og rasende elegant



ANMELDELSE / 29.11.17

Jean Genets klassiker 'Tyvens dagbog' er blevet nyoversat og genudgivet. Det er nærmest pornografisk poesi.

Chris Pedersen

Spændstig, flabet og forbandet sexet. Sådan er fortælleren Jean, og sådan er de talrige mænd han forelsker sig i, elsker med og tryllebindes af i *Tyvens dagbog*, der udkom første i 1949 men føles forbløffende nutidig i den nyoversatte genudgivelse, der har hærget instagram de sidste par måneder. Gyldendal har været skarpe nok til at bede rock'n roll-kunstneren Rose Eken til at illustrere forsiden med en godt brugt tube vaseline, måske af samme mærke, der dukker op på siderne i romanen.

Forfaldet og det krøllede brugte er chikt. Rendestensromantikken og subkulturerne, der rækker skråt op til traditionerne og den gode smag. På TV fascinerer *Prinsesserne fra blokken* med falske øjenvipper, udringede toppe og vulgære gloser, mens Gina Jaqueline viser sin samling af luksustasker frem fra en ghettolejlighed, der aldrig indtages af de velhavende mænd, der gladeligt betaler en gourmet-middag for den storrygende sugardater i bytte for en nat på lagnerne. Forhandlingen er ikke kun seksuel i *Tyvens dagbog*. »Kunne de tænke dem at tjene lidt?« bliver de hjemløse spurgt af et par velklædte franske turister, der er betagede af »en perfekt balance mellem himlens farvespil og pjalternes lidt grønlig nuancer.« Præcist som når livstilsmedierne begejstres af trendy prostitution. De hjemløse draperer sig pittoresk i regnvåde gader, for et par mønter, men Jean Genet taber ikke værdigheden i akten. Nok er det kontanter der byttes med, når han lader sig kneppe af tilfældige kunder – nogle gange lidt mere hvis det lykkedes

ham at stjæle et tæppe eller en frakke fra en kunde, eller da han i en af romanens hardcore scener, bagbinder en mand i en gyde og skrider med hans kontanter. »Hold din kæft, jeg tager selv,« svarer han, da offeret forsøger at forhandle. Han giver ham en knytneve i ansigtet, og river hans lommeur ud. »Jeg elsker erindringsgaver.«

“ Genets beskrivelse af homoseksualitet er befriende rensset for politisk korrekt kønsbeskrivelse

Som homoseksuel mand anno 2017 er det den hardcore stolthed, der fascinerer ved teksten. Eller rettere sagt den hardcore maskulinitet. Et ord der ellers klinger forkert i kønsoprørte tider, men Genets beskrivelse af homoseksualitet er befriende rensset for politisk korrekt kønsbeskrivelse. Manden tager og derfor tager begge mænd i den seksuelle drift. Og den 'passive' mand beskrives med forbløffende værdighed, hvilket ikke er en selvfølgelighed i nutidens homo-miljø, hvor femme, butch og feminin og maskulin stadig bruges i rosende versus nedladende vendinger. Måske fordi Jean Genet sætter sig selv i den (endnu mere) udsattes situation fremfor at dømme samme.

»Med rædsel så jeg for mig, hvordan jeg blev majet ud med enorme rosetter, ikke af smalle bånd, men af uanstændige gummihænder,« skriver jeg-fortælleren, da han må iklæde sig kvindetøj for at prostituere sig på La Criolla. Her ender han ved samme bord, som 50-årig dame, der spørger om han altid har været til mænd. Et spørgsmål der i øvrigt stadigvæk dukker op under middagselskaber, og som jeg i øvrigt ikke kender en eneste homoseksuel mand eller kvinde som ikke hader. Da det øjeblikkeligt får én til at føle sig som et vildt dyr i et cirkus. Eller en freak i en dårlig kjole, som Jean på La Criolla, da han mærker skammen skylde ind. Men for ham skjuler der sig, »et skarpere og farligere element under skammen, en slags brod, der altid vil true dem som tier mig,« og som får ham til udplyndre en af officererne ved bordet samme aften.

Og det er denne dobbelthed, der er så forbandet godt beskrevet i *Tyvens dagbog*. At der neden under fornedrelsen eller de fascinerende historier fra fremmedartede seksuelle miljøer. Under de pittoreske *heroin chik*-lag, der gør sig så godt på TV-skærmene eller på de glittede sider. Lige dér ligger der også en styrke eller et raseri, som er nødvendig for at overleve, og som den pæne middelklasse slet ikke ville kunne tåle at blive konfronteret med. Ikke i 1949 og slet ikke nu. Og den energi folder Jean Genet så smukt ud på siderne. Spidende sexet og rasende elegant – som nærmest pornografisk poesi.

FAKTA

Tyvens dagbog, Jean Genet, Gyldendal

